

2000 год. пр. Хр. Египтянитѣ вѣрвали, че въ нея живѣе богиня *Баста*.

Преди това за свещено животно се смѣтала *лъвицата*, обаче, вѣроятно поради известни мѣнотии да се държи лъвица, замѣстили я съ жълтата *нубийска котка*, на която гледали като на лъвица съ малки размѣри.

Нѣкогашниятъ Египетъ билъ сѣщинско Елдорадо за коткитѣ. Било строго забранено убиването имъ. Умрѣли котка отъ собствена смъртъ, грижливо я балсамирвали и тържествено я погребвали. Известниятъ изследвачъ Жофруа Сентъ-Илеръ открилъ въ развалинитѣ на стария градъ Бубаститъ (градъ на богиня Баста) цѣли залежи отъ котешки мумии (балсамирани котки).

Нѣкои племена обичатъ домашнитѣ си животни извънредно много, макаръ че рѣдко, или почти никакъ, не използватъ месото и млѣкото имъ.

Въ Западна и Срѣдна Африка много племена не употребяватъ млѣкото на домашнитѣ животни за храна. Тѣ се възмущаватъ отъ колониститѣ, които пиятъ млѣко. „Нима е достойно — казватъ тѣ — да се пие млѣкото на животнитѣ, когато то е предназначено за храна на малкитѣ. Духоветѣ биха ни наказали за такова конщунство“.

Въ долината на р. Нилъ живѣе племето *динки*. Когато умрѣ кравата на туземеца, той скърби не по малко, ако би му умрѣла жената или детето.

У нѣкои племена се отглеждатъ т. н. *животни-покровители*, къмъ които се отнасятъ съ голѣма почитъ. Избирането на тия покровители става така: когато приближи време майката да добие рожба, близкитѣ ѝ почватъ да рисуватъ върху земята образитѣ на разни животни, които веднага изтриватъ, ако майката не е родила още. Това тѣ продължаватъ дотогава, докато малкото се яви на бѣлъ свѣтъ. Животното, нарисувано въ момента на раждането, наричатъ *двойникъ на новороденото*, и това животно ще бѣде покровителъ на